

охорони водних об'єктів, в інших місцях, що може створювати небезпеку для навколишнього природного середовища та здоров'я людини.

На нашу думку, у правовому регулюванні скидання і розміщення відходів, є ряд проблем, а саме:

1) за порушення законодавства про відходи, особи винні в такому порушенні, несуть відповідальність: дисциплінарну, адміністративну, цивільну чи кримінальну відповідальність (п.п. а), б) ч.1 ст.42 Закону України «Про відходи», ст.43 Закону України «Про відходи», ст.68 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища»). Застосування заходів дисциплінарної, адміністративної або кримінальної відповідальності не звільняє винних від компенсації шкоди, заподіяної забрудненням навколишнього природного середовища та погіршенням якості природних ресурсів. Разом з тим, механізму визначення заподіяної шкоди навколишньому природному середовищу не встановлено.

2) Проблема утилізації відходів виробництва пов'язана з проблемою охорони навколишнього середовища від забруднення. Кінцевою метою раціонального природокористування повинно бути максимальне залучення у виробництво сировини. Чим менша відходоємність виробництва, тим вищий рівень розвитку продуктивних сил, економічніше виробництво.

3) сучасний стан довкілля свідчить про те, що екологічні проблеми, крім іншого, обумовлені неналежним використанням земельних ресурсів, їх забрудненням та засміченням. Вказане прямо та опосередковано загрожує здоров'ю людини, її життю, життєдіяльності.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР
2. Про відходи: Закон України від 05.03.1998 // Відомості Верховної Ради –1998. - № 36-37. - Ст.242.
3. Про затвердження Порядку розроблення, затвердження і перегляду лімітів на утворення та розміщення відходів: затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 03.08.1998 № 1218 // Офіційний вісник України. -1998. -№ 31. -Ст. 97.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ КОРПОРАТИВНОЇ ФОРМИ ІНВЕСТУВАННЯ В ПРОЦЕСІ СТВОРЕННЯ АКЦІОНЕРНИХ ТОВАРИСТВ

Феденко Вероніка Ігорівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Борщевіч П.С.*

студент 4-го курсу Навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Особливо важливе значення в господарському житті України набули акціонерні товариства, у формі яких функціонує більшість великих та середніх підприємств різних секторів економіки. Ця форма широко застосовується у процесі приватизації майна державних підприємств.

В Україні на сьогоднішній день діє понад 25 тисяч акціонерних товариств, а точніше за даними Державної статистики України на 1 вересня 2013 року їх нараховується 25 108 тисяч [1].

30 квітня 2009 року набрав чинності Закон України «Про акціонерні товариства». Необхідно зазначити, що до 2008 року основним законодавчим актом, який регулював діяльність акціонерних товариств був Закон «Про господарські товариства» [2].

В статті 3 Закону України «Про акціонерні товариства» наведено легальне визначення акціонерного товариства, де акціонерне товариство – господарське товариство, статутний капітал якого поділено на визначену кількість акцій однакової номінальної вартості, корпоративні права за якими поспідаються акціями [3]. Правове становище акціонерних товариств визначають також Господарський та Цивільний кодекси України.

Аналіз положень Закону України «Про акціонерні товариства» і Господарського кодексу України [3,4] дозволяє визначити характерні риси притаманні акціонерним товариствам:

1) акціонерне товариство не відповідає за зобов'язаннями акціонерів; 2) до товариства та його органів не можуть застосовуватися будь-які санкції, що

обмежують їх права, у разі вчинення акціонерами протиправних дій; 3) акціонери не відповідають за зобов'язаннями товариства і несуть ризик збитків, пов'язаних з діяльністю товариства, тільки в межах належних їм акцій; 4) наявність статусу юридичної особи; 5) товариство діє на основі установчого документа – статуту; 6) мінімальна кількість засновників АТ — один, яким має бути юридична або фізична особа; 7) для учасників АТ обов'язкові є їх майнова участь, тим самим персональна участь у діяльності товариства є не обов'язковою; 8) обов'язкова наявність статутного та резервного (страхового) фондів; 9) статутний капітал АТ становить загальну номінальну вартість випущених акцій і не може бути менше суми, еквівалентної 1250 мінімальним заробітним платам, виходячи зі ставки мінімальної заробітної плати, діючої на момент створення АТ; 10) розмір резервного (страхового) фонду визначається установчими документами товариства, але не може бути менше 25% статутного капіталу, розмір щорічних відрахувань до резервного (страхового) фонду не може бути меншим п'ятивідсоткової суми чистого прибутку товариства; 11) для АТ характерний корпоративний характер управління та відповідна система органів, де вищим органом є загальні збори акціонерів, виконавчим — правління, контрольним — наглядова рада (контроль за діяльністю правління та захист інтересів акціонерів у перерві між загальними зборами акціонерів) та ревізійна комісія (здійснює контроль за фінансово-господарською діяльністю правління); 12) вихід акціонера з АТ здійснюється шляхом відчуження акцій; 13) можливість у засновників (акціонерів) вибору типу АТ — публічне чи приватне. До реформи законодавства про акціонерні товариства вони поділялись на відкриті і закриті.

Таким чином, можна визначити переваги і недоліки інвестування АТ порівняно з іншими видами підприємств. Так до переваг слід віднести:

- легкість створення значного за розмірами капіталу;
- стабільність майнової бази АТ, оскільки на неї, як правило, не впливає вихід акціонера з АТ (шляхом відчуження акцій іншим особам, що не веде до зменшення майнової бази товариства);
- не обов'язковість персональної участі акціонерів у діяльності АТ;
- можливість застосування в різних секторах економіки — державному, комунальному, приватному, а також змішаних АТ;
- можливість здійснення контролю над АТ завдяки володінню контрольним пакетом акцій (для стратегічного інвестора).

Недоліками ж даного виду підприємства, з якими може стикнутись інвестор, є:

- ігнорування інтересів меншості;
- можливість формування виконавчого органу з найманих працівників і не обов'язковість персональної участі в них акціонерів зумовлює відчуження останніх від управління АТ;
- тяжіння до монополізму;

Отже, у підсумку можна зазначити, що незважаючи на певні недоліки інвестування в створення акціонерних товариств має істотні переваги над інвестуванням в інші види господарських товариств.

Список використаних джерел.

1. Державна служба статистики України: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
- 2 Закон України «Про господарські товариства» // Відомості Верховної Ради України. - 1991. - № 49. - Ст. 682
- 3 Закон України «Про акціонерні товариства» // Відомості Верховної Ради України. - 2008. - № 50-51. - Ст. 384
- 4 Господарський кодекс України. Закон від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради (ВВР). - 2003. - № 18, № 19-20, № 21-22. - Ст. 144.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Ходзінська Ольга Юрївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Борцевич П.С.*

Правильність вибору стратегії в першу чергу залежить від правильної оцінки ключових напрямів технологічного перевороту у визначенні